

Спомени за о.з. капитан I ранг Кирил Петков Антонов (1934 - 2020)

С Кирил Антонов се запознах в началото на м. август 1951 г., когато кандидатствахме за постъпване във НВМУ „Н. Й. Вапцаров“.

В един августовски ден сутринта в 8.00 или 9.00 ч. в двора на Морското училище на ул. „Стефан Караджа“ 34 се събраха повече от 600, основно 16-годишни младежи от различни крайща на България. След подреждането ни в нещо подобно на строй беше прочетен списъка на кандидатите за приемане в училището като кадети, т.е. за обучение във Военногимназиалния отдел на училището. След двегодишно обучение и получаване на средно образование, продължаваше обучението във Висшия отдел на училището (4 г.).

След проверка на кандидатите ни бяха дадени подробни указания за реда в училището и начина на провеждане на приемните изпити. Тези, които бяхме от други населени места, ни настаниха за живеене в една от сградите на 8-ми Приморски полк, където беше разположена част от Морското училище. Спяхме на дюшеци на пода в едно грамадно помещение. Всеки сам избираше къде да спи. Случайно, а може би не, аз си избрах един дюшек до едно русо високо момче. Запознахме се и почти през цялото време на кандидатстването бяхме заедно.

Момчето се казваше Кирил Петков Антонов от София. Първоначално малко се притесних като разбрах, че е софиянец. Болшинството софиянци и варненци се държаха по-свободно, а ние от другите градове и особено от селата, като мен, по-трудно се приспособявахме към новата среда. Оказа се, че Кирчо, с когото бързо преминахме на малките имена, се държеше скромно, беше много вежлив и приятен събеседник. Може да се каже, че си допаднахме от първите дни на нашето запознанство.

И двамата се зарадвахме като чухме имената си, когато след приемните изпити обявиха приетите 146 младежи във Випуск 1951-1957 г. Случи се така, че попаднахме в един взвод (едно класно отделение). Дори седяхме на един чин в клас.

Първите дни и месеци на обучението ни в Морското училище, особено през „новобранския“ период бяха много трудни за всички. Кирил Антонов още от началото се прояви като старателен и изпълнителен кадет. Трудностите посрещаше с оптимизъм и бодро настроение. Това и другите негови качества способстваха той да спечели симпатиите на другите кадети.

Спомням си един малко забавен случай от онези дни. Излизането в първата дългоочаквана отпуска в града беше цяло събитие за нас. Всички знаехме, колко е важно да имаме безупречен външен вид при излизането в града: старателно изгладени дрехи, лъснати до блясък обувки и идеално избръснати. Знаехме, че ако старшината на ротата, курсант от старшия курс,

намери нещо нередно, може да спре провинилия се и да не го пусне в отпуск. Някой от нас, като мен например, се бръснем още преди да постъпим в Морско училище. Други обаче не бяха почнали да се бръснат. Такъв беше и Кирчо. Той имаше само едва забележи светъл мъх по бузите си. Въпреки това за по-сигурно реши, че трябва да се обръсне, но още нямаше необходимото за бръснене. Помоли ме и аз го обръснах, ако може така да се нарече обирането на мъха. Често с усмивка си спомняхме за неговото първо бръснене.

Може би пак случайно с Кирчо попаднахме в групата от 48 човека, която през м. февруари 1952 г. беше преместена в новосъздаденото в гр. Варна Нахимовско училище. На 3 март 1952 г. Нахимовско училище беше открито официално от министъра на отбраната армейски генерал Петър Панчевски. На училището беше връчено бойно знаме. Първият знаменосец беше нахимовецът Кирил Петков Антонов. Той беше много ученолюбив и старателен като ученик и дисциплиниран и изпълнителен нахимовец. Когато през лятото на 1953 г. завършихме Нахимовско училище, а с това и средно образование, Кирил Антонов заедно с Васил Апостолов и Никола Димитров получиха златни медали, с успех отличен 5.00. Тогава имаше петобална система за оценяване.

Есента на 1951 г. Прави, от дясно наляво: трети - Кирил Антонов, четвърти - Иван Йотов.

*Нахимовецът Кирил Антонов,
първият знаменосец на бойното знаме
на Нахимовско училище. 3 март 1952 г.*

*От дясно наляво: нахимовецът Кирил Антонов, нахимовец от 5 клас, и
нахимовецът Иван Колев.*

През август 1953 г. се върнахме в Морското училище и се присъединихме към останалите курсанти в ротата, които вече бяха се преместили от 8-и полк в сградата на ул. „Ст. Караджа“. Преди започване на занятията в първи курс бяхме разделени по специалности и бяха сформирани нови класни отделения. Тогава в училището имаше две специалности: „Корабоводене“ и „Корабен механик“. Предпочитаната от курсантите беше „Корабен механик“. Разпределението беше според желанието и успеха от средното образование.

Бяха сформирани по две класни отделения за двете специалности. Първото класно отделение на механиците (321) беше само от курсанти, учили в Нахимовско училище (23 човека). И тъй като с Кирчо бяхме пожелали да продължим обучението си като механици, пак се оказахме в едно класно отделение през следващите 4 г.

От дясно наляво: главен старшина Антонов и главен старшина Колев.

В началото на учебната 1954 -1955 г. (във втори курс) се случи важно събитие в историята на Морско училище. През м, септември училището се премести в новопостроените за него сгради на ул. „Васил Друмев“, 73. Условието за живот и учение тук бяха коренно различни, в сравнение със сградата на ул. „Ст. Караджа“ 43.

Спалните помещения бяха просторни, макар, че пак да спяхме заедно цялата рота. Класните стаи бяха светли и просторни с нови чинове и друго обзавеждане. Нашата класна стая беше на третия етаж на централния корпус с изглед на юг към Варненския залив и нос Галата. Кирчо беше

висок и за това седеше на последния чин на средната редица със също като него високия му приятел Иван Колев. Аз бях на втория чин на редицата към прозорците.

В междучасието. Прави, отляво на Дясно - трети Кирил Антонов.

За съжаление след преместването ни в новите сгради беше извършено съкращение в армията, в това число и в Морско училище. От нашият випуск бяха съкратени 60 човека. Част от съкратените пожелаха да напуснат училището, но по-голямата част с огорчение преживяха раздялата с Морско училище и приятелите, които останаха да продължат обучението си.

От ляво на дясно: Кирил Антонов, капитан на футболния отбор на класното ни отделение, Кули Кулев - рефер, и Бисер Райков, капитан на другият отбор.

Вече се познавахме достатъчно добре. Годишите на обучението, службата, живеенето денонощно заедно, учебните практики и всичко, което правехме заедно, спомогнаха между нас да изградят истински, искрени и верни приятелства. Кирчо със своя характер, трудолюбие, честност, доброжелателност и коректност в отношенията беше един от неформалните лидери и авторитети в класното отделение и ротата.

За 6-те години обучение в Морското училище може да се разказва много, дори да се напише книга, но мисля, че тук е достатъчно да кажем, че това бяха години на упорит труд, години на интелектуално, физическо и социално изграждане. През тези години се изградихме като характери и личности. Болшинството от нас порастнаха от 16-годишни момчета до 22-годишни мъже. Ние с Кирчо постъпихме в Морско училище на 17 години и завършихме на 23 години.

Старшина I степен Кирил Антонов с неговата незабравима усмивка.

Завършването на Морско училище през 1957 г. като лейтенанти и инженер-механици или инженер-корабоводители беше голяма гордост за нас. С вълнение и радост премина тържеството по завършване на ВНВМУ „Н. Й. Вапцаров“. Нашият виписк е първият, който получи дипломи за висше образование при завършване на училището. През лятото на 1956 г. по случай 75-та годишнина от основаване на Морско училище, то получи статут на висше инженерно училище.

Всички с надежда очаквахме началото на службата ни във ВМС. През

първата година на офицерската служба лейтенант Кирил Антонов беше назначен в школата за матроси - корабни специалисти. От 1958 до 1961 г. служи като механик на малък преследвач на подводни лодки в Дивизиона противолодъчни кораби в гр. Балчик, а след това като механик на група такива кораби.

Вероятно 1959 г., гр. Балчик. От ляво надясно: прави - ст. лейт Васил Илиев, неразпознат, лейт. Кирил Антонов, кап. III ранг Адамов, командир на дивизиона, лейт. Фотко Таушанов, лейт. Тонко Караджов, лейт. Шавари Мовсезов, лейт. Коста Пенев; клекнали - лейт. Димитър Павлов, ст. лейт. Стефанов, ст. лейт. Битраков и лет. Милко Димитров. (Снимката е от личния архив на капитан III ранг Адамов и е предоставена на „Морски вестник“ от неговия син главният механик Иван Адамов).

Неочаквано за него през м. ноември 1961 г. той заедно с нашия съвипускник Петър Живков беше изпратен във Военноморската академия в Ленинград, СССР. Обикновено офицерите постъпваха във Военноморската академия в края на месец август, но те бяха изпратени в края на м. ноември. Причина за това беше един малко странен случай. През август са постъпили в академията двама офицери за обучение по специалност, свързана с ракетно оръжие. Тези офицери преценили, че за тях ще бъде много трудно да се обучават в академията и пожелали да бъдат отчислени и върнати в България. Кирил Антонов и Петър Живков бяха изпратени вместо тях.

Мисля, че този случай е единственият в историята на нашите ВМС (ВМФ). През 1963 г. аз посъпих Военноморската академия по специалност „Радиотехнически средства на флота“ (радиолокация, хидроакустика и

инфрачервена техника). Живеехме в едно общежитие на академията за чуждестранни офицери, така че пак бяхме заедно през последните две години на обучението на Кирчо и Петьо в академията. Особено през първата година, когато бях в академията без семейството си.

Кирчо беше все така трудолюбив, отзивчив и прекрасен приятел, готов да помогне на всеки.

1965 г. Групата офицери, завършили Военноморската академия по една и съща специалност. От ляво наДясно: седнали - полски офицер, кап. Иранг Константин Воробьев, Герой на Съветския съюз, командир на Командния курс в Чуждестранния факултет, немски офицер; прави - немски офицер, кап. лейт. Кирил Антонов, кап. лейт. Петър Живков, полски офицер.

Помня, че ние - българските офицери, живеехме, ако не се лъжа, на третия етаж, на който имаше една кухня. В събота и неделя, когато не работеше стола в общежитието, Кирчо беше „главният готвач“ на нашата група.

Готвеше с желание някои наши български ястия. Той имаше и помощници, единият от които беше Петър Живков. Тогава Кирчо и Петьо бяха ергени и добре прекарваха свободното си време. Капитан-лейтенант Кирил Антонов и капитан-лейтенант Петър Живков се справиха достойно с обучението и завършиха Военноморската академия с отличен успех през 1965 г. След завършване на Военноморската академия кап.-лейт. Антонов е назначен за командир на група в Отделен брегови артилерийски дивизион на механична тяга. Длъжността не изисква академично образование, но във ВМФ тогава това е било единственото поделение с ракетно въоръжение.

През 1969 г. временно, за една година, кап. III ранг Антонов е бил преподавател във ВНВМУ в катедра „Корабни силови уредби“. Едва със създаването на 10-а Бригада ракетно-торпедни катери възниква необходимост от подготвени специалисти по ракетно оръжие. През 1970 г. кап. III ранг Антонов е назначен за главен инженер и зам. началник на техническата позиция на бригадата, а от 1973 до 1975 г. - началник на техническата позиция.

Кап. III ранг Кирил Антонов.

На тези длъжности с характерните за него старание и високо чувство за отговорност кап. III ранг Антонов (от 1974 г. кап. II ранг) допринася за поддържане на ракетното въоръжение и готовността на Бригадата на високо ниво. Значителен е неговият принос 10-а бригада да получава висока оценка не само от ръководството на ВМФ, но и от командването на силите на Варшавския договор.

През периода от 1975 г. до 1980 г. кап. II ранг, а от 1979 г. - кап. I ранг Кирил Антонов служи като старши помощник-началник по ракетното въоръжение в отдел „Въоръжение“ в Тила на ВМФ. От 1986 г. до есента на 1991 г. кап. I ранг Кирил Антонов е на една от най-високите и отговорни длъжности във флота - заместник-началник на тила на ВМФ по въоръжението и техниката. На тази важна за ВМФ длъжност се проявяват ярко личните качества и високата професионална подготовка на капитан I ранг Антонов. В сложните и трудни години (края на 80-те и началото на 90-те години на миналия век) за Българската армия и ВМФ той успява да организира и ръководи

поддържането и ремонта на въоръжението и техниката на флота на необходимото ниво.

1988 г. Изпращането на контраадмирал Емил Станчев в запаса. От ляво на дясно: кап. I ранг Кирил Антонов, контраадмирал Емил Станчев, кап. I ранг Константин Русков. (Снимката е от личния архив на контраадмирал Константин Русков).

През м. март 1992 г., заедно с голяма група офицери от флота, след 35 години офицерска служба, капитан I ранг Кирил Антонов е освободен от Българската армия. Тези от випуска ни, които живеем във Варна, особено след преминаване в запаса, създадохме традиция да се срещаме всеки последен четвъртък на месеца. Обикновено тези срещи ставаха в Гарнизонния стол, който все още работи. На тези срещи идваха не само завършилите, но и всички, които бяха приети, но по различни причини не завършиха училището. Ще припомня, че през годините повече от 90 човека от випуска бяха освободени при различни съкращения, които имаше в армията и флота, в това число и във военните училища.

С годините тези срещи ни ставаха все необходими. Освен тях сме провеждали и срещи, свързани с различни юбилейни годишнини от постъпването или завършването на училището. Разказвам за тези срещи за да посоча, че почти винаги един от организаторите на тези срещи беше Кирил Антонов. Той никога не жалеше труда си за общите дела, не само като курсант, но до последните си дни.

За голямо съжаление, на 6 септември 2020 г. капитан I ранг Антонов внезапно напусна този свят. През последната година той имаше проблеми със сърцето. Появиха се проблеми и с краката и ходенето. Не зависимо от

това до последния си ден той запази своя бодър дух и оптимизъм. Разговаряхме с него по телефона само един ден преди да почине. Изглежда, че той е имал някакво предчувствие за приближаващия край на живота. Понякога казваше „ние сме на финалната права“.

2007 г. Организационният комитет за честване 50 години от завършването на ВНВМУ „Н. Й. Вапцаров от Випуск 1951 - 1957 г. От ляво надясно: Георги Цветанов, Коста Борисов, Кирил Антонов (председател), Георги Кунчев и Иван Йотов.

Случайно научих, че десетина дена преди фаталния ден е бил при жената, която го подстригва от години. След като го постригала, той и дал повече пари от обикновено, които тя не искала да вземе. Тогава й казал: „Вземи, че може да е за последно“!

2011 г. - на една от ежемесечните срещи. От ляво надясно: Иван Йотов, Кирил Антонов, Найден Куцаров.

Ние - неговите съвипускници от Морското училище, и хората, с които той е работил, ще запомним капитан I ранг Антонов като верен и искрен приятел, коректен, етичен и справедлив началник и ръководител, и обаятелен човек. Да си спомним за прекрасния морски офицер и човек капитан I ранг Кирил Петков Антонов!

О.з. капитан I ранг доцент доктор Иван ЙОТОВ,
Випуск 1951 - 1957 г. на ВНВМУ „Н. Й. Вапцаров“
16 септември 2020 г., гр. Варна

Публикувано на сайта на "Морски вестник" на адрес:
http://morskivestnik.com/compass/news/2020/092020/092020_45.html